

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315223970
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2315223970.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Martina Valentová, v právnej veci žalobkyne: B. C., nar. XX.XX.XXXX, adresa X. A. Q., D. XX, právne zastúpenej: Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 24C/260/2015-209 zo dňa 7.8.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti o uložení povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 90,- eur **p o t v r d z u j e** a vo zvyšku napadnutý rozsudok **m e n í** tak, že vo zvyšnej časti sa žaloba žalobkyne **z a m i e t a**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 84,36%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 230,14 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 200,- eur ako primerané finančné zadostučinenie a výrokom III. rozhodol, že žalobkyni sa priznáva plná náhrada trov konania.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2, § 451 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 až 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 17.10.2005, ako aj ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a vecne tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že zmluva o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je bezúročná a bez poplatkov, že zmluva o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je v časti ustanovenia čl. 2 o celkovej výške nákladov 17.186,03 Sk absolútne neplatná a že dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená v ustanovení čl. 2 bod 3 zmluvy o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je absolútne neplatná; ďalej žiadala vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 140,14 eura a zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- eur a náhradu trov konania. Dôvodila tým, že uzavretá spotrebiteľská zmluva neobsahovala náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, a to konkrétne o úrokovej sadzbe a priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov, v dôsledku čoho sa má úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Na pojednávaní vzala žalobkyňa pôvodne požadované určovacie petity 1-3 späť a žiadala, aby súd v tejto časti konanie zastavil, a to vzhľadom na zmenu legislatívy, konkrétne účinné ust. § 137 CSP. Zároveň vzhľadom na to, že žalobkyňa uhradila na úver ďalšiu čiastku, a to sumu 90,- eur, rozšírila svoju

žalobu o túto sumu a domáhala sa teda voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 230,14 eura, naďalej trvala na zaplatení primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,- eur. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 6.7.2017 preto súd prvej inštancie konanie so súhlasom žalovaného, v časti o určenie, že zmluva o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je bezúročná a bez poplatkov, o určenie, že zmluva o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je v časti ustanovenia čl. 2 o celkovej výške nákladov 17.186,03 Sk absolútne neplatná a o určenie, že dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená v ust. čl. 2 bod 3 zmluvy o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je absolútne neplatná, zastavil. Uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 10.7.2017, súd pripustil zmenu žaloby (jej rozšírenie, pozn.) a predmetom konania sa tak ďalej stal už len nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 230,14 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a sumy 200,- eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 17.10.2005 bola medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného (Poštová banka, a.s.) uzavretá zmluva o úvere č. 5592143105, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 30.000,- Sk, t. j. 995,82 eura, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splatiť v 50 mesačných splátkach po 1.018,- Sk, s tým, že dátum prvej platby bol určený na 17.11.2015 a dátum každej ďalšej platby bol k 17. dňu v mesiaci; RPMN predstavovala 11,47% a celková výška nákladov na poskytnutý úver bola 17.186,03 Sk, t. j. 570,47 eura. Podľa čl. 2 bod. 3 strany uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy. Zo stavu úveru k 1.12.2010, splatila žalobkyňa na úver sumu 440,97 eura, zaplatila splátky v celkovej výške 15.870,- eur za obdobie od 21.11.2005 do 7.3.2007 a za obdobie od 21.3.2007 do 23.12.2008 vo výške 18.352,- Sk, spolu 34.222,- Sk, t. j. 1.135,96 eura. Stály rozhodcovský súd zriadený pri Rozhodcovská, arbitrážna mediálna, a.s. rozsudkom sp. zn. IIA1010104 z 30.9.2011, zaviazal žalobkyňu na zaplatenie sumy 554,85 eura s príslušenstvom, avšak v exekučnom konaní Okresný súd Poprad uznesením č. k. 12Er/224/2012-14 z 27.4.2012 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nakoľko zistil rozpor exekučného titulu so zákonom. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoE/244/2012-24 z 29.11.2012, pričom následne aj Najvyšší súd SR uznesením č. k. 2Oboer/158/2013-42 zo dňa 28.5.2015 dovolanie oprávneného odmietol.

3. Súd prvej inštancie uzavrel, že v prípade uzatvorenej zmluvy o úvere č. 5592143105 z 17.10.2005 sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ a zároveň ide o spotrebiteľský úver, preto ďalej skúmal jej náležitosti podľa zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Zistil pritom, že zmluva neobsahuje náležitosť vyžadovanú § 4 ods. 2 písm. a) zák. o spotrebiteľských úveroch, t. j. sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len celková výška splátky 1.018,- Sk, bez uvedenia, čo z tejto sumy predstavuje úrok a čo poplatok a ich počet 50. Súd mal za to, že zákonom stanovené uvedenie jednotlivých čiastok úveru, t. j. istiny, úrokov a poplatkov nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval nároky, na ktoré nemá právo. Súd tiež uviedol, že v zmluve taktiež absentuje akákoľvek informácia o úrokovej sadzbe. Preto nakoľko v zmluve nie sú uvedené žiadne úroky, či poplatky, veriteľ ich nie je oprávnený požadovať. Súd mal potom za nesporné, že žalobkyňi bol poskytnutý úver vo výške 995,82 eura a žalobkyňa zaplatila celkovo sumu vo výške 1.225,96 eura (t. j. 1.135,96 eura + 90 eur ako uviedol aj samotný žalovaný). Z toho mal súd za to, že žaloba na zaplatenie sumy 230,14 eura titulom vydania bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením bez právneho dôvodu, ako rozdielu medzi skutočne poskytnutou sumou úveru a sumou zaplatenou žalobkyňou, bola podaná dôvodne a preto jej vyhovel. Súd sa tiež, napriek späťvzatiu žaloby žalobkyňou v tejto časti, vyjadril k dohode o zrážkach zo mzdy, ktorú vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Napokon v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, priznal súd prvej inštancie žalobkyňi aj nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keď mal za to, že pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými bola postúpená na žalovaného, ktorý je teda pasívne vecne legitimovaný aj v tejto časti konania, pričom pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal z výšky poskytnutého úveru, výšky bezdôvodného obohatenia a s ohľadom na pomery žalobkyne, ktorá je dôchodkyňou a nízkym dôchodkom, na základe čoho považoval požadovanú sumu 200,- eur za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu do jej práv, keď si žalovaný voči nej uplatňoval zrážky zo mzdy, bez rozhodnutia súdu, pričom vedel o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, nepodal však voči žalobkyňi žalobu na všeobecný súd za účelom priznania mu jeho pohľadávky, ale neustále vyžadoval plnenia od žalobkyne aj formou zrážok zo mzdy, čo u nej vyvolávalo stresové situácie a psychické vypätie, v dôsledku čoho u nej pretrvával stav neistoty a obavy.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania napriek tomu, že sa sprvoti domáhala okrem vydania bezdôvodného obohatenia a poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia aj určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, ako aj určenia, že je zmluva v časti ustanovenia čl. 2 bod 3 o celkovej výške nákladov 17.186,03 Sk absolútne neplatná a určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, v ktorých častiach zobrala žalobkyňa podanú žalobu späť. Súd uzavrel, že hoci nešlo o reakciu žalobkyne na správanie sa žalovaného, žalobkyňa späťvzatie žaloby v tejto časti nezavinila, nakoľko rozhodovacia prax súdov takéto žaloby v zmysle zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku akceptovala, pričom súd navyše aj uložil žalobkyni uznesením č. k. 24C/260/2015-24 zo dňa 4.11.2015, ktorým nariadil predbežné opatrenie, podať do 30 dní žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o úvere. Preto súd nepovažoval čiastočné späťvzatie žaloby za zavinené žalobkyňou a priznal jej plnú náhradu trov konania.

5. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zastúpenia, v celom jeho rozsahu odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP, teda, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na ods. 31., 32., 33., 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a znenie ust. § 4 ods. 1 až 4 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase podpisu zmluvy o úvere (ďalej len „ZoSÚ“) a uviedol, ust. § 4 ods. 4 ZoSÚ alternatívne stanovuje podmienky, platnosti zmluvy o úvere v prípade absencie niektorej z podmienok podľa ods. 3 zákona, preto ak by aj žalovaný pripustil, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 ZoSÚ, je splnená podmienka podľa ods. 3 písm. a) ZoSÚ, teda že žalobkyni bol úver zo strany Poštovej banky, a.s. poskytnutý a žalobkyňa ho čerpala dňa 17.10.2005. Skutočnosť poskytnutia a čerpania úveru nebola v konaní sporná, t. j. posudzovaná zmluva o úvere je platná. Pokiaľ ide o posudzovanú chýbajúcu náležitosť zmluvy - rozpis splátky, žalovaný poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ z 9.11.2016, sp. zn. C-42/15, z ktorého vyplýva, že zmluva o úvere má obsahovať zrozumiteľne a stručne iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. SD EÚ uzavrel, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

6. Ďalej žalovaný dôvodil, že nie je zrejmé, či súd posúdil úver za bezúročný a bez poplatkov, alebo zmluvu za neplatnú, keď v bode 32. rozhodnutia len konštatuje výsledok svojho dokazovania, v tom zmysle, že žaloba bola na základe vykonaného dokazovania podaná dôvodne a žalobkyni je potrebné prísúdiť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V tomto smere je napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené. Požiadavka na riadne zdôvodnenie súdneho rozhodnutia je obsahom základného práva na súdnu ochranu. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo účastníka konania na také rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, a to najmä z dôvodu, že odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (II. ÚS 117/07). Žalovaný mal za to, že rozhodnutie súdu je vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu, sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia súd porušil práva žalobcu vychádzajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a súčasne ich uvedenie má byť zrozumiteľné, súd je teda povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

7. Ďalej žalovaný dôvodil, že súd pri svojom rozhodovaní nezohľadnil nárok veriteľa na úrok z omeškania z dlžnej istiny, ktorý nemôže byť dotknutý ani prípadným vyhlásením úveru za bezúročný. Nárok na úrok z omeškania je nárok zákonný, ktorý patrí každému veriteľovi až do momentu splatenia istiny úveru.

V prejednávanej príhode je stav dlžnej istiny k dátumu vydania napadnutého rozhodnutia, ako i k dátumu vypracovania odvolania stále vo výške 554,85 eura. K vyhláseniu predčasnej splatnosti došlo dňa 6.3.2008, kedy bol stav dlžnej istiny 634,13 eura, k dnešnému dňu bolo splatených na istinu 79,28 eura. Aj preto nemožno hovoriť o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa § 107 ods. 1 OZ, sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Ak by teda hypoteticky vznikol nárok na bezdôvodné obohatenie, je potrebné prihliadať na dvojiročnú premlčaciu dobu. Žalobkyňa podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 9.12.2015, mala by nárok na vrátenie platieb od 9.12.2013, čo v tomto prípade predstavuje sumu 50,- eur a nie priznaných 230,14 eur.

8. Ďalej sa žalovaný venoval v odvolaní otázke platnosti uzavretej dohody o zrážkach zo mzdy, napriek tomu, že táto otázka nebola po späťvzatí žaloby žalobkyňou v tejto časti, viac predmetom konania. Dôvodil, že žalobkyňa nespĺnila to, čo jej ukladalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, ktorý nebol zákonným spôsobom zrušený. Žalovaný sa prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy snažil len domôcť toho, čo mu po práve patrí a čo mu bolo v rozhodcovskom konaní priznané. Ak by žalobkyňa plnila riadne a včas svoj záväzok voči právnenému predchodcovi žalovaného, tento zabezpečovací inštitút by nebol býval vôbec uplatnený. Žalobkyňa pritom navštívila právneho predchodcu žalovaného dobrovoľne a z vlastnej vôle s úmyslom získania úveru a dobrovoľne aj úver načerpala.

9. K nároku žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa žalovaný uviedol, že žalobkyňa podľa neho môže takýto nárok uplatniť len pri podanej ústavnej sťažnosti v konaní vedenom pred Ústavným súdom SR. Žalobkyňa nemá žiadne právo uplatňovať si pred Okresným súdom Galanta nárok na primerané finančné zadost'učinenie z dôvodu, že súd v inom konaní rozhodol v prospech žalobcu, pričom v uvedenom konaní nešlo o nárok vyplývajúci z ochrany osobnosti, ani o nárok vyplývajúci zo škody spôsobenej na zdraví a ani o konanie zo zodpovednosti za vady v zmysle ust. § 509 ods. 2 OZ. Žalobkyňa uzatvorila zmluvu o úvere s právnym predchodcom žalovaného Poštovou bankou, a.s. dňa 17.10.2005, pričom k dnešnému dňu nesplatila ani istinu poskytnutého úveru, preto nemožno hovoriť o porušení práva žalobkyne a priznať jej akýkoľvek nárok na primerané finančné zadost'učinenie. K výške priznaného finančného zadost'učinenia žalovaný uviedol, že súd tento prípad nehodnotil komplexne, pretože nepoctivému dlžníkovi priznal primerané finančné zadost'učinenie vo výške 200,- eur, čo je v rozpore s dobrými mravmi a akýmkoľvek princípmi spravodlivosti.

10. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie tak, že žalobu zamietá a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

11. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia písomné vyjadrenie v ktorom uviedla, že rozsudok spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie, a to vo všetkých svojich častiach. Žalovaný v odvolaní iba účelovo napáda neodôvodnenosť niektorých jeho častí. Žalovaný vo svojom odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti, ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach, ktoré by odôvodňovali iný záver súdu ako ten, ktorý vyslovil prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí. Žalobkyňa uvádza, že s poukazom na ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z.z. je zmluva o úvere platná, avšak bezúročná a bez poplatková. Na daný prípad sa vzťahuje aj znenie zákona č. 258/2001 Z. z. účinného od 1.1.2008, keď podľa § 8aa ods. 2 sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1.1.2008 a aj s poukazom na § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s učením súdu, že zmluva neobsahuje sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, upriamil žalovaný pozornosť na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016, sp. zn. C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej, žalobkyňa pritom poukazuje na zásadu iura novit curia, z ktorej možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami aplikovateľnými na konkrétny prípad, a v tomto prípade súd nepochybil, keď aplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch v jeho doslovnom znení a oprel sa o konštantnú judikatúru vnútroštátnych súdov v oblasti ochrany práv spotrebiteľa. Ani rozsudok č. C-42/15 nemohol narušiť rozhodovaciu prax všeobecných súdov v obdobných veciach, pretože by bola výrazným spôsobom narušená zásada právnej istoty vyjadrená v čl. 2 ods. 2 CSP. Žalobkyňa tiež poukázala na rozsudok Okresného súdu v Lučenci, sp. zn. 21Csp/123/2017 z 4.9.2017. Pokiaľ

žalovaný napáda priznanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňi najmä z dôvodu omeškania s plnením dlhu zo strany žalobkyne, keď žalovanému malo vzniknúť právo na zaplatenie úrokov z omeškania, tak žalobkyňa uviedla, že žalovaný údajný nárok a úrok z omeškania z dlžnej istiny ničím nepreukázal, nedoložil žiaden dôkaz o jeho pravdivosti, pričom podstatné je i to, že si svoje nároky neuplatnil a tieto ničím nepreukázal. Žalovaný namietal, že je potrebné prihliadnúť na dvojročnú premlčaciu dobu, pričom žalobkyňa nemá vedomosť, že by žalovaný uvedenú námietku v priebehu konania vzniesol. Ust. § 107 ods. 1 OZ upravuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby a súčasne určuje dĺžku tejto premlčacej doby v trvaní dvoch rokov. Pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie 1. o vzniku bezdôvodného obohatenia a 2. subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. S poukazom na rozhodnutie NSSR sp. zn. 1 Cdo 67/2011 žalobkyňa dôvodila, že pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej, nie teda len predpokladanej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Ust. § 107 ods. 1 OZ nemá pritom takouto vedomosťou na mysli znalosť právnej kvalifikácie, ale iba skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie (rozsudok NS ČR z 15.6.2010, sp. zn. 21Cdo 3433/2008 a sp. zn. 21 Cdo 3434/2008). Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr (rozsudok NS SR, sp. zn. 3Cdo 145/2004). Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného. V danom prípade sa žalobkyňa o celkovej výške bezdôvodného obohatenia dozvedela až na pojednávaní dňa 7.6.2017, kedy žalovaný uviedol celkovú sumu, ktorú prijal od žalobkyne, opak, teda že sa žalobkyňa dozvedela o bezdôvodnom obohatení skôr, žalovaný v konaní nepreukázal. K posúdeniu plynutia subjektívnej premlčacej doby žalobkyňa poukázala na aktuálne rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016-63 z 31.8.2017. Krajský súd v predmetnom rozhodnutí usúdil, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť od okamihu, kedy žalovaný písomne oznámil žalobcovi, koľko presne mu žalobca na úver zaplatil, t. j. vtedy sa žalobca dozvedel o výške bezdôvodného obohatenia. V prejednávanej veci, na pojednávaní dňa 7.6.2017 žalovaný uviedol, koľko žalobca uhradil na predmetný úver. Žalobkyňa má za to, že svoj nárok si uplatnila včas, preto považuje rozhodnutie súdu v časti priznania bezdôvodného obohatenia za správne. K priznanému nároku na primerané finančné zadostučinenie žalobkyňa uviedla, že názor žalovaného, že takýto nárok si žalobkyňa môže uplatniť len pri podanej ústavnej sťažnosti pred Ústavným súdom SR, nekorešponduje s ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. Súd správne považoval nárok žalobkyňou uplatnený podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. za dôvodný. Žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila na súde porušenia práva osobitnými predpismi a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá (rovnako rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/395/2016 zo dňa 31.8.2017). Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana, resp. nástupca pôvodného veriteľa je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Uplatnenú výšku zadostučinenia vo výške 200,- eur súd správne považoval za primeranú výške úveru, bezdôvodnému obohateniu, morálnej a majetkovej ujme žalobkyne. Žalovaný k priznanému primeranému finančnému zadostučineniu napáda, že súd ju priznal žalobkyňi ako nepoctivému dlžníkovi, čo považuje za v rozpore s dobrými mravmi a akýmkoľvek princípmi spravodlivosti. Je však potrebné posúdiť poctivosť konania samotného žalovaného, pričom podľa rozhodnutia NS SR z 16.1.2013, sp. zn. 6M Cdo 9/2012, rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ treba vyžadovať v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa v najvyššej možnej miere. Je zarážajúce, že žalovaný napriek síce neprávoplatnému rozhodnutiu vyzýval žalobkyňu, aby uhradila na predmetný úver minimálne jednu úhradu, a to až takým spôsobom, že priamo na obálku uviedol, „Zníž svoj dlh a vyhraj,“ čo spôsobuje žalobkyňi ďalšiu ujmu, keď jej okolie sa opakovane dozvedá, že má dlhy. Žalovaný poukazuje na to, že disponuje voči žalobkyňi právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, pričom za takýto považuje rozhodcovský rozsudok. S prihliadnutím na § 54 ods. 1 OZ, za neprimerané považuje rozhodcovskú zmluvu uzavretú medzi účastníkmi v rovnaký deň, ako bola uzavretá zmluva o úvere. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Spotrebiteľ ako slabšia zmluvná strana, neprofesionál, nie je schopný v danom momente pochopiť a zvážiť všetky dôsledky predložených dokumentov. Z vykonaného dokazovania v spore pritom nevyplýva, že by si uzavretie rozhodcovskej zmluvy v tomto znení výslovne vymienil žalobca a vzhľadom na charakter zmluvy nemožno dospieť k záveru, že by žalobca mal možnosť do obsahu zmlúv akýmkoľvek

spôsobom zasahovať. Rozhodcovská zmluva je preto nekalá, postihnutá sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 OZ i s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu SR pod sp. zn. IV. ÚS 55/2011. Vo vzťahu k neplatnosti rozhodcovskej zmluvy je rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva, či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky, na ktorej zakladá právomoc rozhodcovský súd nebola vôbec uzavretá, alebo nebola uzavretá platne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť nezáväznosť rozhodcovského rozsudku (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/1/2012). Aj v prípade, že spotrebiteľ nevyužije právnu možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy, je exekučný súd následne oprávnený a povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy prípadne konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom. Uvedenej skutočnosti si je zrejme vedomý i samotný žalovaný, keď doteraz nepredložil návrh na vykonanie exekúcie. K žalovaným namietanému posúdeniu dohody o zrážkach zo mzdy ako neplatného právneho úkonu, žalobkyňa uviedla, že bola ako spotrebiteľ nútená túto dohodu podpísať ako súčasť formulárovej úverovej zmluvy a tým sa podrobiť vykonávaným zrážkam bez možnosti zabránenia ich výkonu, napriek tomu, že by tieto boli veriteľom uplatnené z neprijateľných zmluvných podmienok. Predformulovaný súhlas spotrebiteľa, formálne dosiahnutý štandardnou zmluvnou podmienkou, nemožno za žiadnych okolností považovať za náležitý a individuálny prejav vôle spotrebiteľa s úkonom, na ktorý sa tento výslovne požaduje. Výkon zrážok zo mzdy je súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprimeranému konaniu zo strany dodávateľa, rovnako prihliadnúc na skutočnosť, že podstatným znakom dohody o zrážkach zo mzdy je písomný súhlas dlžníka s vykonávaním zrážok z jeho mzdy. Dohodou o zrážkach zo mzdy nemožno zabezpečiť budúcu pohľadávku ako je v tomto prípade. Je právne irelevantné, či žalovaný využil možnosť žiadať zamestnávateľa žalobcu o výkon zrážok, dôležitou skutočnosťou je existencia napádanej zmluvnej podmienky. Žalobkyňa považuje posúdenie dohody o zrážkach zo mzdy súdom prvej inštancie ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, a teda absolútne neplatný právny úkon, ako aj posúdenie, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul je pre strany nezáväzný, za súladné so zákonom a vecne správne. Žalobkyňa považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo všetkých jeho výrokoch za zákonné, spravodlivé a vecne správne, preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a žalovaného zaviazal na trovy odvolacieho konania.

12. Žalovaný podal k vyjadreniu žalobkyne k jeho odvolaniu písomné vyjadrenie, v ktorom uviedol, že pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016, sp. zn. C-42/15, judikatúra súdneho dvora má zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch, pričom v prípadoch, kedy ESD podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach, alebo na žiadosť súdov členských štátov, či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra ESD všeobecnú záväznosť. To znamená, že týmto výkladom sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal, či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra ESD má preto povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo (napr. zákon, alebo vyhláška) v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Nárok na úrok z omeškania vyplýva priamo zo zákona, a to z § 517 ods. 2 OZ, Nejde teda o údajný nárok na úrok z omeškania, ale o nárok zákonný, na ktorý má veriteľ nárok vždy, aj za predpokladu, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov. Pokiaľ ide o premlčanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, podľa § 107 ods. 1 OZ sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úrok obohatil. Žalobkyňa podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia dňa 9.12.2015, mala by nárok na vrátenie platieb od 9.12.2013, čo predstavuje sumu 50,- eur. V tejto súvislosti žalovaný uvádza všetky platby, ktoré žalobkyňa realizovala právnym nástupcom pôvodného veriteľa Poštovej banky, a. s., a to dňa 17.10.2011 sumu 30,- eur, dňa 12.3.2012 sumu 10,- eur a dňa 28.8.2015 sumu 50,- eur. Žalobkyňa uhradila právnym nástupcom Poštovej banky, a.s. spolu 90,- eur. V žalobe žalobkyňa požaduje sumu 230,14 eur. Nie je však jasné, z akého dôvodu požaduje žalobkyňa od žalovaného takúto sumu, keďže žalovanému žalobkyňa uhradila iba sumu 90,- eur, zvyšné prostriedky boli poukazované právnomu predchodcovi žalovaného Poštovej banke, a. s. Tu žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava sp. zn. 11C/94/2016 zo dňa 3.6.2016, podľa ktorého sa má predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho sa získal. Pokiaľ ide o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,- eur, žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa nie je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne. V tejto súvislosti nie je vôbec jasné, akým spôsobom žalovaný porušil

práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Žalovaný nebol strojcom zmluvy o úvere, nevčlenil dohodu o zrážkach zo mzdy do zmluvy o úvere. Podľa žalovaného je v rozpore so zásadami elementárnej slušnosti a spravodlivosti, aby žalobkyňa, ktorej boli finančné prostriedky požičané v dobrej viere, požadovala od právneho nástupcu pôvodného veriteľa 200,- eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Ak by súd priznal žalobkyni bezdôvodné obohatenie aj primerané finančné zadosťučinenie, výsledkom by bolo, že by žalobkyňa v podstate neuhradila ani len istinu úveru. Pokiaľ ide o rozhodcovský súd a rozhodcovskú doložku, tak v zmysle § 21 ods. 1 ZRK, je to v prvom rade samotný rozhodcovský súd, ktorý je oprávnený posudzovať platnosť rozhodcovskej zmluvy a tým aj svoju vlastnú právomoc v tom danom prípade. Ust. § 21 ods. 2 ZRK poskytuje spotrebiteľovi, ako riadnemu účastníkovi rozhodcovského konania, možnosť namietať neplatnosť rozhodcovskej doložky už v konaní pred samotným rozhodcovským súdom. Tu žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR II. ÚS 499/2012. Žalovaný opätovne zdôraznil, že sa prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy snažil len domôcť toho, čo mal priznané v rozhodcovskom konaní. Posúdenie, či rozhodcovská doložka je platne dojednaná a či rozhodcovský súd má právomoc vec prejednať bola v prvom rade v kompetencii rozhodcovského súdu. Nie je jasné, z akého dôvodu je za toto sankcionovaný žalovaný. Preto žalovaný zopakoval svoj odvolací návrh, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne a zaviazže žalobkyňu na náhradu trov konania, alternatívne, aby napadnutý rozsudok súd zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

13. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné, preto bolo potrebné napadnutý rozsudok v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 90,- eur podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť, avšak vo zvyšnej časti bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmeniť tak, že sa žaloba žalobkyne zamietla.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného uzavretá zmluva o úvere, ktorá je spotrebiteľským úverom, neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako ani žiadnu informáciu o úrokovej sadzbe, preto veriteľ nie je oprávnený požadovať žiadne úroky a poplatky v zmluve neuvedené, z ktorého dôvodu je povinný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie spočívajúce v rozdieli medzi zaplatenou sumou a poskytnutou istinou a zároveň je povinný jej v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie, keďže žalobkyňa voči nemu úspešne uplatnila porušenie práva a keď pohľadávka mu bola postúpená z pôvodného dodávateľa so všetkými právami s ňou spojenými a zároveň vymáhaním pohľadávky žalovaný spôsobil žalobkyni stresové situácie; a nadväzne na rozhodnutie vo veci samej potom posúdiť správnosť rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania. Nebolo pritom sporným, že predmetný záväzkový vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a preto sa spravuje príslušnými normami na ochranu spotrebiteľa.

16. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

17. Prioritne odvolací súd riešil odvolaním nastolenú otázku, či predmetná zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. k 17.10.2005 - sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

18. Odvolací súd sa pritom nestotožňuje so záverom prvoinštančného súdu, že v spotrebiteľských zmluvách v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. k 17.10.2005, musí byť výška splátky rozpisaná samostatne na istinu, úroky a poplatky.

19. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“) zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

20. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i/ Smernice zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernica vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

21. Európsky súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 vo veci C 42/15 Home Credit Slovakia, a.s., proti Kláre Bíróovej (ďalej len Rozsudok) konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i/ Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku).

22. Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k

riešení, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

23. Cit. Rozsudok ESD konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov Slovenskej republiky vyskytujú (resp. vyskytovali) pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (článok 10 ods. 2 písm. h/ Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere ... musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“.

24. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-212/04 v ods. 110 a 111 uviedol: „...povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva... Zásada konformného výkladu však predsa len vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatňiac výkladové metódy ním uznané s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou...“ Súd členského štátu je teda povinný eurokonformnému výkladu pokiaľ je to len možné. Túto skutočnosť zohľadnil aj NS SR v nasledujúcom rozhodnutí.

25. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. (obdobu predtým účinného ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pozn.), ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

26. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. (obdobne v čase uzavretia zmluvy účinné ust. § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 258/2001 Z. z., pozn.) a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie NS SR uzavrel, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky.

27. Navyše zákonom č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú

niektoré zákony, došlo k zmene (mediiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i/ zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvenciu splátok a“. V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v cit. rozsudku SD EÚ. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

28. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu teda ani uzavretá úverová zmluva zo dňa 17.10.2005 nemusí obsahovať splátky v členení na istinu, úroky a poplatky a len z tohto dôvodu nemožno predmetný úver v zmysle ust. § 4 považovať za bezúročný a bez poplatkov.

29. Avšak súd prvej inštancie svoj záver o tom, že veriteľ nie je oprávnený požadovať od dlžníka úroky a poplatky, oprel aj o to zistenie, že v predmetnej úverovej zmluve nie sú uvedené úroky a ani poplatky (ods. 31 odôvodnenia). Odvolací súd preskúmaním predmetnej úverovej zmluvy (čl. 11 spisu) v zhode so súdom prvej inštancie zistil, že zmluva o úvere zo dňa 17.10.2005 skutočne neobsahuje údaj o výške úrokov a prípadných iných poplatkov požadovaných veriteľom, v tom čase Poštovou bankou, a.s. V zmluve je uvedená iba výška splátky a celková výška nákladov na poskytnutý úver s tým, že dlžník sa zaväzuje platiť úroky a poplatky v zmysle OP, avšak výška úrokov, druh ani výška požadovaných poplatkov v zmluve o úvere uvedená nie je. Súd prvej inštancie preto správne aplikoval ust. § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení k 17.10.2005, podľa ktorého veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie pritom v odôvodnení vyslovene uviedol v ods. 31. veta šiesta svoj jednoznačný záver, že keďže v zmluve nie sú uvedené žiadne úroky či poplatky, veriteľ ich nie je oprávnený požadovať. Preto neobstojí odvolací argument žalovaného, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné v tom, či súd posúdil predmetnú zmluvu za neplatnú, alebo za bezúročnú a bez poplatkovú lebo z ods. 32. tento záver nevyplýva. V ods. 31. súd prvej inštancie zreteľne a jednoznačne uvádza svoje závery, že v zmysle ust. § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. veriteľ v danom prípade nie je oprávnený požadovať úroky a poplatky, nakoľko tieto v rozpore so zákonom stanovenou povinnosťou, neboli uvedené v predmetnej uzatvorenej úverovej zmluve. Na tento záver potom nadväzuje ods. 32 odôvodnenia, v ktorom súd vyvodzuje povinnosť žalobkyne platiť v danom prípade iba istinu poskytnutého úveru, čomu korešponduje povinnosť žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo na úkor žalobkyne platením úrokov a poplatkov žalovanému.

30. Bolo však potrebné prisvedčiť argumentácii žalovaného, že v zmysle ust. § 451 ods. 1 OZ, je povinný bezdôvodné obohatenie vydať ten, kto sa na úkor iného obohatil. Inštitút bezdôvodného obohatenia vyjadruje zásadu občianskeho práva, že nikto sa nesmie bezdôvodne obohatiť na úkor druhého a pokiaľ k tomu dôjde, je povinný takto získaný prospech vrátiť. Predpokladom vzniku bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ je, že niekto získal majetkové hodnoty (došlo k zvýšeniu aktív jeho majetkového stavu), a to na úkor toho, ktorého majetkový stav sa tým znížil, prípadne nedošlo k jeho očakávanému rozmnoženiu. Vznik bezdôvodného obohatenia je spájaný so súčasným vznikom záväzku, na základe ktorého je povinný ten, kto sa obohatil, vydať predmet obohatenia a zároveň ten, na koho úkor sa tak stalo, je oprávnený požadovať vydanie všetkého, o čo sa povinný obohatil.

31. Teda podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny vzťah z bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia).

32. Žalovaný je teda povinný vydať žalobkyňi len tú časť bezdôvodného obohatenia, ktorú od žalobkyne titulom plnenia jej záväzku z úverovej zmluvy sám prijal. V danom prípade totiž pôvodným veriteľom žalobkyne, ktorému táto úver splácala, a to v časti aj nad sumu poskytnutej istiny, bola Poštová banka, a.s. V danom prípade bola pohľadávka zo zmluvy o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 postúpená veriteľom Poštová banka, a.s. na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, Cyprus zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 15.12.2010 a následne z uvedenej spoločnosti na spoločnosť PRO

CIVITAS, s. r. o. zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 24.2.2011 (spoločnosť PRO CIVITAS, s. r. o. potom zanikla zlúčením so spol. BENCONT COLLECTION, a.s. - čo je aktuálny žalovaný).

33. V zmysle ust. § 524 ods. 2 OZ, prechádza s postúpenou pohľadávkou aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Z toho vyplýva, že zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov vždy prevádza iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, nie však zmluvný vzťah ako celok. Postupník na základe cesie nevstupuje do základného obligačného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla, a ktorého obsah môže tvoriť značný objem práv a povinností, ktoré nie sú postúpením dotknuté. Účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu zostáva naďalej postupca (pozri Veľký komentár Občiansky zákonník II, vydavateľstvo C. H. Beck, 2015, str. 1805).

34. Z uvedeného vyplýva, že postúpením pohľadávky z pôvodného veriteľa Poštová banka, a.s. postupne až na spol. PRO CIVITAS, s. r. o., ktorá je už aktuálne spoločnosťou BENCONT COLLECTION, a.s., došlo iba k postúpeniu oprávnenia vymáhať pohľadávku veriteľa zo zmluvy, avšak nedošlo k postúpeniu práva dlžníka vymáhať od aktuálneho veriteľa bezdôvodné obohatenie, ktoré získal pôvodný postupca pohľadávky. Žalobkyňa sa teda voči žalovanému môže dožadovať iba vydania takého bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný od nej skutočne prijal. Za ostatné bezdôvodné obohatenie žalobkyni naďalej zodpovedá ten veriteľ, ktorí sa na jej úkor reálne obohatil tým, že od nej toto plnenie fakticky prijal.

35. Z vykonaného dokazovania potom vyplynulo, že aktuálny veriteľ prijal od žalobkyne iba sumu spolu 90,- eur, teda len vydania tejto sumy sa žalobkyňa môže od žalovaného titulom bezdôvodného obohatenia domáhať. Zvyšnú sumu 140,14 eur (t. j. 230,14 eur - 90 eur), si však môže uplatniť iba u toho subjektu, ktorý túto sumu na jej úkor prijal. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 90,- eur podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo zvyšnej vyhovujúcej časti ho podľa § 388 CSP zmenil tak, že vo zvyšnej časti požadovaného bezdôvodného obohatenia súd žalobu žalobkyne zamietol.

36. Rovnako odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti priznaného primeraného finančného zadostučinenia vo výške 200,- eur tak, že žalobu žalobkyne v tejto časti v celom rozsahu zamietol, a to z dôvodu, že podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase podania žaloby žalobkyňou (t. j. k 9.12.2015), ako aj v platnom znení, platí: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.“ Z citovaného ustanovenia vyplýva, že právo žiadať primerané finančné zadostučinenie má spotrebiteľ od toho, kto zodpovedá za porušenie práv tohto spotrebiteľa alebo svojich povinností ako dodávateľa. Pretože postupník, aktuálny veriteľ žalobkyne, neuzatvoril so žalobkyňou predmetnú zmluvu, nebol to on, kto nedodrжал povinnosti uložené mu zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tým, že v zmluve neuviedol výšku úrokov a poplatkov, čo žalobkyni zakladá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, preto nie je žalobkyňa oprávnená si vymáhať primerané finančné zadostučinenie od žalovaného, ale zodpovedným subjektom zostáva pôvodný účastník záväzkového vzťahu so žalobkyňou, t. j. Poštová banka, a. s. Navyše výška bezdôvodného obohatenia, ktorého sa žalobkyňa napokon od žalovaného domohla, t. j. suma 90,- eur nie je takého charakteru, že by mala žalobkyni jej zadržívaním spôsobiť osobitnú ujmu, či traumy, prípadne výrazné finančné problémy, preto ani z tohto dôvodu nie je nárok žalobkyne v časti požadovaného primeraného finančného zadostučinenia voči žalovanému dôvodný a odvolací súd ho preto zamietol.

37. Odvolací súd ďalej vyhodnotil za nedôvodnú odvoláciu argumentáciu žalovaného, spočívajúcu v tom, že súd vôbec nezohľadnil jeho nárok na úrok z omeškania, pričom ide o jeho zákonný nárok podľa § 517 ods. 2 OZ, keď mal za to, že istina úveru nebola dosiaľ riadne splatená. Predovšetkým odvolací súd zdôrazňuje, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa v skutočnosti istinu úveru preplatila, keď čerpala sumu 995,82 eura a uhradila sumu 1.225,96 eura (t. j. 1.135,96 eura + 90,- eur), teda istinu úveru preplatila celkom o 230,14 eura, z toho žalovanému zaplatila práve priznaných 90,- eur. Ak potom veriteľ v zmysle tu aplikovaného ust. § 4 ods. 5 zák. č. 258/2001 Z. z. nemá nárok na žiadne úroky a poplatky, potom tento nárok nemá od samotného vzniku právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom, a preto neexistuje opodstatnenie, aby si veriteľ započítaval sumy platené žalobkyňou na splatenie úveru aj na úroky a poplatky, ale je nevyhnutné každú splátku žalobkyne považovať v celom

rozsahu len za splátku istiny. Preto nie je pravda, že by istina poskytnutého úveru nebola žalobkyňou už splatená, nakoľko táto úver jasne preplatila, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie príslušného veriteľa. Pokiaľ ide o námietku, že súd nezohľadnil nárok žalovaného na zaplatenie úroku z omeškania, tak odvolací súd uvádza, že žalovaný si jednak tento nárok riadne neuplatnil, či už vzájomnou žalobou, alebo ako riadnu obranu v konaní, keď tento svoj nárok vôbec nevyčíslil, neuviedol, z akých súm za aké obdobie a v akej výške si tento nárok uplatňuje a ani nepredložil potrebné listinné dôkazy, z ktorými by tieto skutočnosti preukázal. Žalovaný teda ohľadom svojho nároku na úrok z omeškania neuniesol nielen bremeno tvrdenia, ale ani bremeno dôkazu, predovšetkým tento svoj nárok vôbec nešpecifikoval, uplatnil ho len všeobecne, bez uvedenia konkrétnych skutkových tvrdení a predloženia príslušných podkladov, preto v tejto časti svojej obrany ani nemohol byť úspešný.

38. Obrana žalovaného spočívajú v námietke premlčania práva žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia rovnako nemohla byť úspešná, pretože žalovaný žiadnymi listinami nepreukázal, kedy skutočne mu žalobkyňa jednotlivé sumy, spolu vo výške 90,- eur uhradila. V odvolaní žalovaný síce uvádza určité dátumy, ale tieto ničím nepreukazuje, teda znova v tejto časti neuniesol dôkazné bremeno. Navyše ako vyplýva z ust. § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ je teda rozhodujúce, kedy sa oprávnený dozvedel o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, pričom nestačí len možnosť sa uvedené dozvedieť, ale rozhodujúce je, kedy sa tak skutočne stalo. Nie je ani rozhodujúce, že pri vynaložení obvyklej starostlivosti sa oprávnený mohol o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedieť skôr. Subjektívna premlčacia doba totiž začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Vyžaduje sa pritom skutočná, nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ale to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Rozhodujúci je teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa teda neviaže na dátum splatnosti jednotlivých splátok, resp. okamih vykonania jednotlivých platieb žalobkyňou, ako sa nesprávne domnieva žalovaný, ale na okamih, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela, že na jej úkor sa žalovaný bezdôvodne obohatil, teda vtedy, kedy mala žalobkyňa k dispozícii údaje, ktoré jej umožňovali podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, teda keď sa dozvedela, že právny dôvod na plnenie úrokov a poplatkov zo zmluvy nebol od začiatku daný. Žalobkyňa (na pojednávaní dňa 7.6.2017) uviedla, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa dozvedela až v deň, keď udelila plnú moc na zastupovanie svojej advokátskej kancelárii, čo je podľa plnomocenstva (na č. I. 5) deň 29.10.2015. Ak potom predmetnú žalobu podala dňa 9.12.2015 (č. I. 46 spisu) podala ju včas v rámci subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Žalovaný pritom nepreukázal, že by žalobkyňa nadobudla túto subjektívnu vedomosť skôr. Pretože žalobkyňa nemá právnické vzdelanie, nemusela mať v čase uzavretia zmluvy vedomosť o jej nedostatkoch, predstavujúcich vo svojej podstate porušenie zákonných povinností veriteľa. Preto je možné uveriť jej tvrdeniu, že o porušení povinností veriteľa s následkom nemožnosti veriteľa požadovať úroky a poplatky, sa dozvedela až dodatočne, po splatení istiny úveru, pričom hneď ako sa o tom dozvedela, postupovala bez zbytočného odkladu a po porade s právnikom podala včas žalobu. Pokiaľ ide o splnenie objektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ, tak v tomto smere žalovaný neposkytol dostatok dôkazov o tom, že by táto lehota ohľadom splátok, ktoré žalobkyňa žalovanému zaplatila márne uplynula, nakoľko nepredložil žiadne dôkazy o tom, kedy skutočne žalobkyňa žalovanému jednotlivé sumy zaplatila. Preto jeho hmotnoprávna námietka premlčania vo vzťahu k priznanej sume 90,- eur nemohla mať úspech.

39. Irelevantné potom už bolo vyjadrovanie sa žalovaného v odvolaní k otázke platnosti Dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko o tejto súd, vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobkyňou v tejto časti nerozhodoval. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty

strán (porov. napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Preto na ostatnú argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, avšak s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

40. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 90,- eur potvrdil, a vo zvyšnej časti ho podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobkyne vo zvyšnej časti (t. j. v časti o vydanie zvyšného bezdôvodného obohatenia v sume 140,14 eura a zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- eur) zamietol.

41. Pretože odvolací súd napadnutý rozsudok čiastočne menil, bolo jeho povinnosťou opätovne rozhodnúť aj o náhrade trov celého konania (§ 396 ods. 2 CSP).

42. O náhrade trov celého konania potom rozhodol odvolací súd s použitím § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP a priznal v spore prevažne úspešnej sporovej strane nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, proti prevažne neúspešnej protistrane.

43. Bolo nevyhnutným, aby odvolací súd pri svojom rozhodovaní o náhrade trov konania zohľadnil tú skutočnosť, že žalobkyňa sa pôvodne podanou žalobou domáhala piatich samostatných nárokov, a to 1. určenia, že zmluva o úvere č. 5592143105 je bezúročná a bez poplatkov, 2. určenia, že zmluva o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je v časti ustanovenia čl. 2 o celkovej výške nákladov 17.186,03 Sk absolútne neplatná, 3. určenia že dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená v ustanovení čl. 2 bod 3 zmluvy o úvere č. 5592143105 zo dňa 17.10.2005 je absolútne neplatná, 4. vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 230,14 eur a 5. zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- eur. Každý tento nárok je pritom samostatný a predstavuje 20% z celého predmetu konania (100%).

44. V časti pôvodne požadovaných prvých troch určovacích petitov, zobrala žalobkyňa podanú žalobu späť, na základe čoho súd konanie v tejto časti zastavil. V tejto časti preto bolo potrebné posúdiť otázku, či v zmysle § 256 ods. 1 CSP žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania v tejto časti. Späťvzatie žaloby žalobkyňa odôvodnila zmenou právnej úpravy s účinnosťou od 1.7.2016, kedy vstúpil do platnosti zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Súd prvej inštancie potom v ods. 39 odôvodnenia uzavrel, zavinenie žalobkyne na späťvzatie žaloby v tejto časti nebolo dané, nakoľko súdna prax takéto žaloby za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 pripúšťala, preto zmenu právnej úpravy nemožno pričítať v jej neprospech. Odvolací súd sa s týmto záverom prvoinštančného súdu nestotožňuje.

45. Ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vyžaduje zodpovednosť za zavinenie strany, ktorej procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku. Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, t.j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol v meritórnom konaní úspešný alebo nie.

46. Žalobkyňa zobrala žalobu v danom prípade späť, pretože mala za to, že nová procesná norma zák. č. 160/2015 Z. z. takéto určovacie petity nepripúšťa.

47. Podľa § 137 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

a) splnení povinnosti,

b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,

c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo

d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

48. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

49. Podľa čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

50. Predmetné sporové konanie sa začalo za účinnosti z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej tiež „OSP“), podľa ktorého sa neplatnosti právneho úkonu (zmluvy) mohol dotknutý subjekt dovolať i určovacou žalobou podľa v tom čase účinného ustanovenia § 80 písm. c) OSP, avšak len za podmienky, že existoval naliehavý právny záujem žalobcu na tomto určení. Z. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, stratil svoju platnosť a účinnosť dňom 1.7.2016, kedy ho nahradil nový procesný kódex z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Ustanovenie § 137 Civilného sporového poriadku (ďalej tiež „CSP“) zakotvuje pozitívnoprávne členenie súkromnoprávnych žalôb na viaceré druhy, a to 1. žalobu o splnení povinnosti, 2. žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, 3. žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, 4. žalobu na určenie právnej skutočnosti a 5. inú žalobu, v § 137 neuvedenú. Uvedené ustanovenie má pritom normatívny význam, spočívajúci v tom, že vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d/ CSP) je, že možnosť podania takejto žaloby musí vyplývať z osobitného predpisu, inak táto žaloba nie je prípustná. Zmluvy a iné právne úkony, ich existencia, platnosť sú pritom právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 OZ). Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáhala 1. určenia, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, 2. určenia, že zmluva je v časti stanovenia celkovej výšky nákladov neplatná a 3. určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná, domáhala sa určenia právnych skutočností, pri ktorých žalobách aktuálne platný CSP vyžaduje, aby prípustnosť podania takejto žaloby vyplývala z osobitného predpisu.

51. Kým teda predchádzajúca právna úprava v Občianskom súdnom poriadku neobsahovala všeobecné ustanovenie, ktoré by výslovne upravovalo prípustnosť žalobného návrhu na určenie právnej skutočnosti, v praxi sa žaloby na určenie právnej skutočnosti pripúšťali, ak žalobca preukázal naliehavý právny záujem. Nová úprava Civilného sporového poriadku pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti (t. j. napr. že právny úkon je neplatný) iba za predpokladu, že tak vyplýva z osobitného právneho predpisu (najmä z hmotného práva). Nová právna úprava totiž vychádza z toho, že súd má predovšetkým určiť aktuálny právny stav. V súčasnosti teda žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý z osobitného predpisu nevyplýva, je treba považovať za vadný žalobný návrh.

52. V čase podania žaloby žalobkyňa nepochybne mala na požadovaných určeníach naliehavý právny záujem, pretože požadované výroky mali vplyv na to, že bol žalovaný oprávnený od nej požadovať zaplatenie ďalších súm nad požadovanú istinu, či vykonávať jej za tým účelom zrážky zo mzdy bez existencie právoplatného súdneho rozhodnutia. V priebehu konania však s účinnosťou od 1.7.2016 došlo k zmene civilného procesného kódexu, v súčasnosti platí Civilný sporový poriadok, ktorý však prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti (§ 137 písm. d/ CSP) viaže na podmienku, že možnosť podania takejto žaloby vyplýva z osobitného predpisu, inak táto žaloba nie je prípustná.

53. Nový Civilný sporový poriadok je však postavený aj na princípe právnej istoty, ktorý vyslovene zakotvuje vo svojom ustanovení čl. 2 ods. 2 Základných princípov. Tiež vo svojich prechodných ustanoveniach § 470 ods. 2 CSP upravuje zachovanie právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona. V súlade s čl. 2 ods. 2 a § 470 ods. 2 CSP tak uplatňujúc princíp právnej istoty na danú právnu vec dospel odvolací súd k záveru, že hoci podľa aktuálne platnej právnej úpravy, osobitný právny predpis žalobkyňi možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti právnej skutočnosti neupravuje, prípustnosť takejto žaloby v danom prípade vyplýva z ustanovenia čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku vzhľadom na to, že procesný predpis platný a účinný v čase podania žaloby, takúto žalobu umožňoval, za podmienky existencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení. Žalobkyňa teda v tomto sporovom konaní nebola nútená svoju žalobu v časti požadovaných určovacích petítov vziať späť pre zmenu právnej úpravy procesného práva, pretože vzhľadom na to, že spor sa začal za účinnosti OSP, boli jej určovacie žalobné petity v tomto

konaní naďalej prípustné. Preto pokiaľ sa svojvoľne rozhodla, že žalobcu v časti pôvodne požadovaných určovacích petitov vezme späť, platí, že zavinila zastavenie konania v tejto časti, čo sa v podstate rovná jej neúspechu v tejto časti konania.

54. Rozhodnutím súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu bolo potom žalobe žalobkyne vyhovené len v časti o zaplatenie sumy 90,- Eur (z požadovanej sumy bezdôvodného obohatenia vo výške 230,14 eur). Časť, v ktorej bolo konanie zastavené pre späťvzatie žaloby zavinením žalobkyne a v ktorej bola žaloba ohľadom priznania zvyšnej časti požadovaného bezdôvodného obohatenia a priznania primeraného finančného zadosťučinenia zamietnutá, potom predstavuje neúspech žalobkyne. Celkom tak bola žalobkyňa voči žalovanému neúspešná ohľadom štyroch samostatných nárokov (určenia že zmluva je bezúročná a bez poplatkov; určenia, že zmluva o úvere je v časti neplatná a 3. určenia, že dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná; zaplatenia sumy 200,- eur ako primeraného finančného zadosťučinenia), z ktorých každý predstavuje 20% z celého predmetu konania (100% = 5x 20%), čo znamená jej neúspech v rozsahu 80% (4 x 20%). Ďalej pokiaľ ide o jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia požadovaného v sume 230,14 Eur, bola úspešná len čo do sumy 90,- eur, t. j. v rozsahu 39,11% z daných 20% (t. j. 90,-eur : 230,14 Eur x 100% = 39,11%), čiže z celkového predmetu konania v rozsahu 7,82% (t. j. 39,11% z 20%). Čiže z celkového predmetu konania predstavoval hrubý úspech žalobkyne 7,82% a hrubý úspech žalovaného 92,18 (t. j. 80% + /20%-7,82%/), čím je daný prevažný čistý úspech žalovaného v rozsahu 84,36% (92,18% - 7,82%), čo v konečnom dôsledku znamená právo žalovaného na náhradu účelne vynaložených trov celého konania (prvoinštančného i odvolacieho) voči žalobkyni práve takýmto percentom.

55. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).